

سرباز دنمارکی در افغانستان:

ما در افغانستان، مانند سالیان «۱۹۱۰» زندگی داریم!

چرا دنمارکی ها زندگی صد سال عقبمانده تر را در افغانستان متحمل می شوند؟ آیا واقعاً آنها این همه زجر را برای آسایش مردم افغانستان تحمل می کنند؟

حکومت لیبرال «انس فو» بعد از تهاجم نیروهای نظامی ایالات متحده به افغانستان در اکتوبر سال ۲۰۰۱، به تقاضای دولت جورج دبلیو بوش جواب مثبت داد و اولین گروه چهار صد نفری سربازانش را به افغانستان گسیل داشت.

بعد از شکست سربازان دنمارک در عراق و عودت آنها به کشور، بخشی از آنها را دوباره به منطقهء جنگ زدهء هلمند به افغانستان اعزام داشتند. اخیراً یکی از ژورنالیستان دنمارکی به مناسبت ایام کرسمس از محل بود و باش سربازان دنمارکی در ولایت هلمند دیدن کرده و با سربازان مصاحبه های داشته است. یک از سربازان که **Mads** نام دارد، در داخل خیمه با صدای نا امید کننده ای می گوید:

«... ما در اینجا در شرایط بس عقب مانده Primitive زندگی می کنیم، درست مانند سالیان ۱۹۱۰ در دنمارک...»

برای نسل جوان اروپا بخصوص دنمارکی ها تحمل شرایط موجود افغانستان نهایت دشوار است. آنها که از فقر و گرسنگی فقط در تاریخ ها خوانده و خود تجربه نکرده اند، تحمل وضع موجود در افغانستان و اقامت در خیمه های پُر ز گرد و خاک و در زیر آفتاب سوزان با جیره بندی غذائی و سلب هر نوع آزادی و نبود وسایل تفریحی و محرومیت بسیاری دیگر، تحمل ناپذیر است، این سوال پیش می آید که چرا غربی ها، زندگی صد سال عقبمانده تر را در افغانستان متحمل می شوند؟ آیا واقعاً آنها این همه زجر را برای آسایش مردم افغانستان متحمل می شوند؟

اگر از عوامل سیاسی مسأله بگذریم که بسیار گفته ایم و همانا موجودیت منافع استراتژیک غرب در افغانستان است، نه آسایش مردم و ترقی کشور ما، به این مسأله اندک روشنی می اندازیم که نفع سربازان در این مسافرت های خطیر چیست و چرا سربازان حاضر می شوند مرگ را استقبال کنند و در صحرا های خشک مانند هلمند و یا بصره عراق جان دهند؟! در دنمارک نه پیوستن به صفوف قوای مسلح حق هر دنمارکی است و شخص متخلف، با مجازات بسیار ساده و سطحی مواجه می شود. آن مجازات عبارت از کار رایگان در امور اجتماعی است که بسیاری از دنمارکی ها برای اینکه مخالف جنگ و خونریزی اند، آنرا می پذیرند، اما وارد خدمت نظام نمی شوند!

اما آنهاییکه به اصطلاح فهمیده به استقبال مرگ می روند، نه برای آن است که آنها با سیاست های تجاوزکارانهء حکومت شان مواقند و در اشغال کشور ها ذینفع می باشند، بلکه برای آن است که آنها را اجیر می کنند و با پول می خرند.

دنمارکی ها بالاترین مالیه را در جهان می پردازند که در بعضی حالات پنجاه در صد عاید ماهوار خویش را به عنوان مالیه دوباره می پردازند، اما آناییکه به خدمت نظام به بیرون از دنمارک می روند، از پرداخت مالیه معاف اند.

دلیل دوم برای قبولی مرگ و پیوستن به خدمت نظام، ناشی می شود از بحران «بیکاری». بیشتر جوانانی به خدمت نظام حاضر می شوند که یا بیکار اند و یا اقتصاد درهم شکسته و ضعیف دارند، که در هر دو صورت تلاش دارند پول بدست آورند. از همین سبب اینگونه سربازان را در دنمارک، سربازان اجیر یا **Leje Soldater** می نامند. /

توضیح عکس:

در عکس بالا صدراعظم دنمارک جناب «انس فو» را مشاهده می کنید که از جانب یکی از مخالفین اشتراک دنمارک در جنگ عراق، بالایش رنگ سرخ را پاشیده است. به باور آن جوان انساندوست، «انس فو» یکی از مسؤولین کشتار و خونریزی در عراق است. /

برگرفته از مجله آزادی

www.ayenda.org